

Eleanor H. Porter: Az élet játéka – szövegrészlet

Amikor Pollyanna második látogatását tette a Pendleton házban, a hatalmas, szürke kőépület egészen másképpen hatott rá. Az ablakok tárva-nyitva álltak, a ház mögött idősebb asszony ruhát teregetett, a bejárat előtt pedig a doktor kétkerekű kocsija állt.

Mint első alkalommal, Pollyanna most is az oldalajtóhoz ment. Becsengetett.

Ismerős pofájú kiskutya szaladt hozzá és farkcsóválva üdvözölte. A ruhákat teregető nő bement a házba és kinyitotta az ajtót.

Pollyanna rámosolygott.

– Kérem szépen, egy kis kocsonyát hoztam Pendleton úrnak – mondta.

– Köszönöm – mondta az asszony és a csupor után nyúlt. – Ki küldi? Ó borjúlábkocsonya?

Odabenn ajtó nyílt és a doktor lépett ki a hallba.

A beszélgetés zajára odanézett. Pollyanna éppen igen elszontyolodott arcot vágott.

Odament a kislányhoz.

– Mit látok! – mondta barátságosan. – Kocsonyát hozott? Nem akar kicsit beszélgetni a beteggel?

Pollyanna arca felragyogott.

– Dehogynem! – kapott a szón. A doktor intett az asszonynak, mire az félreállt, hogy beengedje

Pollyannát, de úgy utánabámult, mintha a világ kilenc csodáját látná egyszerre.

A hallban ijedtképzű fiatalember szaladt az orvos után.

– De doktor úr, hát nem adta ki Pendleton úr a parancsot, hogy senkit se engedjünk be hozzá?

– Kiadta, de itt most én parancsolok – válaszolt az orvos vidáman. – Maga persze nem tudhatja, hogy ez a kislány felér egy egész gyógyszertárra való erősítő orvossággal. Ha valaki, úgy majd felrázza betegünket temetői hangulatából! Azért engedem be hozzá.

– Kicsoda ez a lány?

A doktor pillanatnyi habozás után válaszolt. – Városkánk egyik legismertebb hölgyének unokahúga. Whittier Pollyanna a neve. Jómagam még csak futólag ismerem a kis hölgyet, de betegeim hál' Istennek, annál alaposabban ismerik!

Az ápoló elmosolyodott.

– És miféle csodaszert ír elő a kislány?

A doktor vállat vont.

– Pontosan nem tudnám megmondani. Azt beszélnek azonban, hogy akármi történik, akárhogy van, mindig jókedvű és mindig tud örülni valaminek. Jóformán nincs betegem, aki ne tudna róla valami furcsa kis történetet és mindegyikben ez a mindennek való örülni tudás rejtőzködik.

– Chilton doktor elmosolyodott. – Szeretném, ha előírhatnám, mint valami doboz pirulát, vagy kanalas orvosságot, bár – tette hozzá nevetve – ha sok ilyen ember szaladgálna a világon, attól tartok, maga is, meg én is szögre akaszthatnánk a diplománkat és mehetnénk drótszeget árulni! – Ezzel vidáman búcsút intett, kiment, beszállt a kocsiba és elhajtott.

Időközben Pollyannát, az orvos utasításának megfelelően, bevezették Pendleton Johnhoz.

Pollyanna áthaladt a nagy könyvtáron. Rögtön észrevette, hogy első látogatása óta nagy változások történtek a házban. A könyvek a helyükön álltak és bíborszínű függönyök szegélyezték most is az ablakokat, a padlón azonban nem hevert semmiféle papírdarab, az íróasztalt szépen rendbe rakták, és semerre sem látszott egyetlen porszem sem. A telefonjegyzék a helyén lógott, és a készülék nikkelrészei csak úgy ragyogtak. Az egyik titokzatos ajtó nyitva állt, és azon át a szobalány díszesen berendezett hálószobába vezette Pollyannát.

– Pendleton úr kérem – jelentette kissé elfogódott hangon – egy kislány van itt. Kocsonyát hozott. A doktor úr azt mondta, engedjem be.

A következő pillanatban a lány már el is tűnt és Pollyanna magára maradt barátjával, aki mogorvábbnak látszott mint valaha.

– Hát nem megmondtam... – fogott bele haragosan, de Pollyanna láttára lecsöndesedett. – Vagy úgy! Maga az? – mondta nem túl barátságosan.